Ч. 27. Неділя 18 (5) лютого 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і кр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Діяльність минувшої соймової сесиї. — Угорскі справи. — З хіньскої републики.

Статистика діяльности послідної соймової сесиї представляє ся як слідує:

Соймових засідань було 6, а тривали они загалом 8 годин 45 мінут. Ціла праця сойму протягом 5-ти тижневої сесиї від 11 січня до 14 лютого концентрувала ся в комісиях. Переважну часть часу забрали польско-руські переговори над квестиєю виборчої реформи. Цілими днями радили над тою справою клюби, президиї і голови клюбів при значній участи Намістника і краєвого Маршалка. Комісиї приготовили досить материялу до нарад в повній палаті, але ті предложеня не могли увійти під соймові наради.

Краєвий Виділ предложив соймови в минулій сесиї 94 справозданя, з котрих сойм полагодив 17. В тім числі находять ся однако переважно предмети преважного значіня. Передовсім порішено буджетову провізорию на 9 місяців на основі буджету, зладженого комісиєю на 1912 р. Правильна господарка фінансова не зазнає отже ніякої перерви, а ріжні корпорациї і інституциї, субвенціоновані з краєвого фонду, одержать потрібну фінансову поміч. З предложень законодатного характеру предложено ледве кілька проєктів меліорацийних законів; закон про увільнене від автономічних додатків краєвої Центральної Каси для рільничих спілок у Львові; закон про ґваранцию краю для позички м. Львова у висоті 6 міліонів корон; каналовий закон для м. Кракова та кілька законів про позички для повітових репрезентаций. З важнійших предложень адміністрацийної натури порішено: десятиміліоновий фонд на підмоги на будови шкіл в сільских громадах і місточках, пятиміліоновий фонд на безпроцентові позички на будову шкіл по містах; ухвалено дорожняний додаток для народних учителів а також візвано Краєвий Виділ, аби в порозуміню з Радою шкільною краєвою предложено на осінній сесиї проєкт реґуляциї учительских платень; підвисшено краєву поруку для вкладок Щадничої каси у Львові до 150 міл. кор.; ухвалено замкнене рахунків краєвих фондів за р. 1910; підвисшено до 10 міліонів кор. позичковий фонд на ціли промислові; справоздане про діяльність Краєвого Виділу в обсягу зелізничих справ, при чім порішено почати заходи коло будови кількох льокальних зелізниць; порішено предложене про краєву управу продажи соли а вкінци 2 предложеня про цілий ряд учительских петиций за почисленем років служби та підвисшенем емеритур або дарами з ласки.

Правительственне предложене було лише одно з проєктом водного закона, але єго не полагоджено.

Самостійних внесень посольских внесено в тій сесиї 25; з тих полагоджено лише 3, що відносили ся до поправи долі народних учителів і признаня їм дорожняних додатків. Інтерпеляций до правительственного комісаря було 15.

Петиций внесено 1830, а з них полагоджено лише ті, що мали звязь з буджетом, бо обнято їх звітом буджетової комісиї, про краєвий буджет на 1912 р.

Очи політичних кругів нашої держави звернені тепер на Угорщину. В угорскім соймі стануло саме тепер на порядку дневнім войскове предложене про 2-літну войскову службу і звязана з тим реорґанізация армії. Угорске правительство має тяжку задачу з сим предложенем, бо мадярскі загорільці раді би переперти при тій нагоді свої мрії мадяризациї армії через введене мадярскої мови як мови урядової в усіх мадярских, а радше з Угорщини рекрутованих полках. То означало би розрив єдности спільної армії і на се в ніякім случаю войскова управа не згодить ся. Але мадярскі загорільці думають, що своїм опором все-таки узискають далекосягаючі уступки в користь своїх домагань і роблять великі трудности новому предложеню. Як показує ся з заяви президента міністрів Кіна Гедерварого правительство готове підняти борбу з загоріль-

5)

З НАЙНОВІЙШОЇ РЕПУБЛИКИ.

Образки з подорожий по Хіні або Кітаю.

После Цобельтіна, Гессе-Вартеґа і др. зладив К. Вербенко.

(Дальше).

На другий день рано зараз по сході сонця станув наш корабель зараз перед **Нанкіном**. Місто се, котре нині так важну грає ролю, ще до недавна було осередком революцийного руху, а нині стало столицею хіньскої републики, було колись, аж до 1405 р. столицею хіньскої держави за цісарів з роду Мінґів, що панували від 1368 до 1644 р. Місто се лежить далеко від ріки в глубині краю і з ріки не видко більше нічого як лиш якісь високі білі мури, що може колись творити якусь сьвятиню і дві високі гори, до котрих місто прилирає.

Нанкін лежить в горбоватій околици на полудневім березі ріки Янґ-це-Кіянґ в провінциї Кіянґ-су і єсть від устя сеї ріки віддалене 210 кільометрів, отже більше менше так далеко як зі Львова до Заболотова. Місто се єсть обведене мурами, але лиш мала часть того міста єсть забудована домами. Одну часть міста займають Манджури. Нанкін був аж до вибуху революциї осідком ґен.-ґубернатора і старшого команданта манджурского войска; тут був також арсенал і маринарска школа. З будинків була тут славна колись т. зв. порцелянова вежа, висока на 84 метрів з 9 поверхами, осьмигранна, котрої всі стіни були виложені порцеляною і обвішані множеством дзвіночків і лямпі. Підчас ворохобні Таі-пінґів в 1853 р. знищено сю вежу зовсім. Аж до 1852 р. мав Нанкін звиш 400.000 жителів; пізнійше зачало місто упадати і має нині ледви половину того населеня, що давнійше. В охрестности Нанкіна управляють рід жовтавої бавовни, з котрої виробляють жовтаве полотно зване „нанкіном“.

Около полудня станули ми в **Ву-чу**. Пароплав перепливає попри якийсь европейский дім, що стоїть на горбі над рікою обведений довкола городами. То шпиталь протестантскої місиї. Зараз по тім над самою рікою видко другий европейский дім. Тут відправляють Єзуїти богослужене. Той дім з розетою то їх катедра. Они мають в Ву-чу ще кілька домів, котрі віднаймають за річним чиншом. В Ву-чу нема европейскої оселї а тих кілька Европейців, що там осїли, мешкають між Хінцями. Низькі доми хіньского міста стоять над рікою. По середині між ними піднимає ся паґода. Она стоїть там вже кількасот літ а стіни вежі вже почорніли від старости і нагадують старі замки европейскі.

Перше пасмо гір показує ся другого дня по полудни. Оно тягне ся далеко вздовж берега. Всі єго малі горби і гори кінчать ся шпилями, кождий вершок єсть на кілька частий розділений а узбіча спадаючі в сторону ріки суть поморщені і повигинані; декотрі гори суть сірі, на инших видніє ся легонька літна зелень а поза послідним горбом над водою стоїть низька а груба паґода. Корабель пливе близенько попри неї і видко по ній, що й она вже добре стара і розпадає ся. Крізь її діри з вікон видко сине небо а на голові має якусь дивну перуку з всіляких корчів та покришеного муру.

Від часу до часу все показує ся якась паґода. Сї паґоди не визначають ся якоюсь особенною будовою. То собі прості, круглі або чотирогранні, на поверхи поділені вежі невеликої висоти. Але коли они так стоять самотні над рікою ніби на сторожи серед самоти, то старість і опущене надають їм якоїсь мелянхолїйної повабности. В ночи стоять они серед темноти, але на одній або другій заблисне якесь сьвітелце. То брей, що там мешкає, поставив сьвітло на вікно, щоби душам померших показати дорогу, коли з нічного страшеня на ріці будуть вертати назад в могили, з котрих повиходили.

Від коли показало ся то перше пасмо гір, держать ся вже они ріки; в недалекій віддалі споглядають на неї понуро і поважно. Їх підгіря сходить місцями аж до самої ріки. По

цями, щоби реорґанізувати остаточно армію і в тій борбі опирає ся на загальній опінії населення, яке вижидає 2-літної службы. Дальше заповів президент введене загального виборчого права до парляменту.

Тому, що загорільці не думають уступати і ладять ся до обструкциї, можливе є розвязане угорского сойму і розписане нових виборів.

Положене в Хіні поки що так представляє ся: Сейчас по появі абдикацийного едикту вислав дотеперішний тимчасовий президент републики др. Сунятсен письмо до народних зборів в Нанкині з заявою, що: а) уступає з тимчасового правительства і поручає вибір нового президента; б) на столицю тимчасового правительства поручає місто Нанкін, а в кінци в) на президента Юаншікая.

Як телеґрафують з Нанкина подав ся вже президент Сунятсен і кабінет до димісиї, поручаючи горячо Юаншікая на президента. Предсідатель народних зборів серед оплесків подякував президентови за его діяльність і безінтересовність. Збори приняли димісию під тим услівем, що президент і кабінет сповняти будуть чинности аж до приїзду ново вибраного президента до Нанкина.

На всіх урядових будівлях в Пекині вивішено републиканьскі хоругви. Є се хоругов о 5 красках: червоній, жовтій, білій, синій і чорній, які зображують пять племен, мешкаючих в державі, а іменно: Китайців, Манджурів, Монголів, Тибетанців і музулманів.

Що до становища держав до нової републики нема ще ясної і певної гадки. Найпевнійше, що держави переждуть якийсь час і коли нова република дасть запоруку ладу і порядку, як се було з Портуґалією, тоді признають єї.

Та вже і тепер заходить ся Японія коло укріпленя своїх впливів в новій републиці. Японьскі капіталісти позичили новому правительству 20 міліонів таелів за якісь господарскі концесиї, а наміряють позичити ще більше.

Новинки.

Львів, 17 лютого 1912.

— **Недуга п. Міністра справ заграничних Є. Е. ґр. Еренталя.** На вчерашнім консиліюм у ґр. Еренталя лікарі ствердили, що стан его здоровля есть, що правда, дуже поважний, однак поки що нема безпосередної небезпечности, позаяк прояви уремічні (затроєнє крови мочивом), котрих побоювано ся, доси не виступили.

— **Чутку о уступленю Є. Е. Митрополита** ґр. Шептицкого, котру ми вчера занотували в „Дрібних вістях“ і назвали безосновною, заперечують нині майже всі польскі і рускі ґазети а тимсамим відпадає і проголошена кандидатура о. кн. Макса Саского на митрополичий престол. Один із сотрудників „Gaz. Por.“ інформував ся у одного з достойників капітули, а той заперечив рішучо чутку о уступленю Є. Е. Митрополита, а що до кн. Макса Саского сказав: Для інформациї можу сказати, що студіоване ним руської мови має послужити єму средством здобути собі приступ до многих жерел історичних о східній церкві — над чим ревно працює кн. Макс Саский — а не приготовленєм до обнятя львівскої митрополії.

— **До Америки.** П. Ціхоцка з Лучиць сокальского повіта повідомила онногди поліцию, що єї син Володислав 17-літний ученик школи виділової, знайшовши собі товариша і забравши з дому карти корабельні і книжочку каси ощадности на 2939 К 91 с. втік в напрямі як до Львова з наміром виїхати до Америки. І дійстно на другий день по полудни придержав аґент поліцийний у Львові в шинку при ул. Різницкій Ціхоцкого в товаристві Евгенія Зазуляка також з Лучиць і привів їх обох на поліцию. Тут знайдено при молодих еміґрантах цілу купу всіляких дрібниць а крім того при Ціхоцкім книжочку щадничу на згадану суму і 60 К готівкою а при Зазуляку почтову книжочку каси ощадности на 290 К. Обох молодців задержано і повідомлено родини о їх зловленю.

— **Репертуар руского театру у Львові.** Саля „Gwiazd-и“ ул. Францішканьска 7. Початок о год. 7 вечером.

В неділю 18 по полудни о год. 3-ій „Паливода“, фарса зі співами і танцями в 4 діях Карпенка Карого.

Вечером о год. 7 30 „Ревізор з Петербурга“, комедия в 5 діях Миколи Гоголя.

— **Велика крадіж.** До одного з купців в Городку яг. вломили ся з сіний невислїджені доси злодії і вкрали із склепової каси 3000 К банкнотами, 2000 К срібними і дрібними грішми а крім того ще й золотий мужеский годинник з ланцушком. Позаяк есть підозріве, що злодіє втекли до Львова, то поліция львівска почала тут за ними слїдити.

— **Катастрофа з самоїздом.** З Нов. Санча доносять про таку подію: Дня 13 с. м. вечером їхав властитель більшої посілости Аполінарий Мачуґа власним самоїздом до Нов. Санча. Разом з ним їхав аґент поліцийний Пельчар, котрий у него на селї переводив доходженя в цїли викритя крадежі доконаної на шкоду п. Мачуґи.

Шофер Зиґмунт Ваймер мабуть трохи собі підпив. Дорога з села до міста вела побіч пристанку зелїзничого через стрімку гору і рампу зелїзничу, замикану завсїгди, коли має поїзд над'їхати. Була 9 година вечером, коли самоїзд доїхав до рампи, з'їзджаючи скорим темпом з гори. Рампа була замкнена, а шофер того не добачив. Самоїзд наїхав з цілою силою розгону на рампу і вдарив ся так, що се спричинило вибух бензини. Шофера викинуло і він впав в рів при дорозї і потовк ся сильно. П.

більшій части однак лежить між горами а рікою широка зелена рівнина. Земля тут, видко урожайна а поля ідуть на переміну з сіножатями. Тепер вже й береги зближають ся більше до себе а русло ріки, що спершу було 8 миль анґлійских (дві наші) широке, звузилось тепер на пять до шість миль. Ріка зачинає оживляти ся, хоч кораблї все ще за рідко показують ся у відношеню до величини ріки. Вітрила тепер всї білі і відбивають різко від жовтих лодок. Селяни всюди при роботї в поли; косять або ходять за плугом, до котрого запряжений чорний буйвіл. Коли пароплав перепливає, то женцї стають, спирають руки на кони і споглядають за кораблем. Худоба пасе ся на сіножатях а корови скубаючи траву, заходять аж до ріки, стають там здивовані і лиш бють ся хвостом по боках. На пасовиску суть також буйволи і конї. На бамбусових жердях розтягнені сїти рибацкі. Села порозкладали ся над самою рікою. Низькі хати мають чорняві стїни з глини і вкриті брунатною соломою.

Перед ними лежать великі купи зжатого збіжа. Молотільники вимахують ціпами, діти заганяють стадо перепуджених качок. Над одною притокою показує ся якесь місточко а недалеко від устя тої річки виднїєсь старий міст з камінними каблуками. Села, положені подалік від ріки, сполучені з нею майже завсїгди малими каналами. А понад головами селян піднимає ся погідне небо, на котрім нема анї одної хмарки, і присьвічує їм до роботи сонїчко в лїтній спецї.

Перед полуднем третого дня їде пароплав попри якусь скалу, що сторчить посеред ріки. Хінцї називають єї „Сиротятком“, бо она так самісенька і опущена стоїть серед води. З одної сторони видко голе червонаве камінє. В щілинах між тим камінєм гнїздять ся корморани або водні круки, що дуже виловлюють рибу. Надпливаючий корабель сполошив їх і они позлїтали та лїтають довкола скали. З другої сторони скала обросла густо деревами і корчами а серед тої зеленї виднїєсь будистичний монастир. Дімок стоїть на вистаючій скалї і має три дашки один над другим. Скала спадає зі всїх боків стрімко у воду а черцї хиба лиш самі знають, як они там загнїздили ся, хоч не мають крил так як їх сусїди з другого боку, корморани.

В полудне приїзджає корабель до Кію-Кіянґ. На березї стоїть насамперед паґода, найкрасша зі всїх, які ми доси виділи. Она піднимає ся високо в гору а на єї криші виростає дерево, між галузєм котрого гнїздять ся птиці. Пароплав скручує поза вистаючий ріг і нараз показують ся мури міста, що тягнуть ся вздовж побережа. Тут нагадують ся зараз мури францускoго міста Авіньону, що тягнуть ся вздовж ріки Рони; лиш сїрі мури Кію-Кіянґа не суть так високі, але не менше поважні і так само живописні. Понад сей памятник будівництва з хіньских середних віків вистають телеґрафічні стовпи. На вузкім місци межи мурами а рікою наліпив ся цілий ряд хіньских хат а в горі на мурі порозвішувано сине хіньске біле, щоби висихало.

По правім боцї припирає до хіньского міста европейска кольонія. З переду тягнуть ся просторі будинки францускої католицкої місиї. Они тут видають ся найважнїйшими а хіньске місто виглядає лиш так, як би оно належало до тої місиї. Хіньске місто позваляє францускам місіонарям так розсїдати ся, як їм хоче ся. В глубинї піднимає ся темна стїна гір Ку-лінґ. Тота величезна маса гір піднимає ся високо в гору а вершки сягають аж в хмари. Гори ті виглядають якісь понурі, майже сїрі; деякі їх вершки доходять до висоти шість тисячів стіп і більше. В горах Ку лінґ жиють леопарди. Тут есть також печера, в котрій знайдено таблиці з дуже старими хіньскими написями. Кажуть, що в тій печері проживав якийсь час і учив ся хіньский фільософ Конфуций, бо в Кію-Кіянзі було єму за горячо. Бодай то бути хіньским сьвятцем і мати на робітню холодну печеру! Ох, бо тут страшенна спека! Послїдний холодний вітерець вже притих; воздух такий тяжкий як олово; за кождим рухом піт тече с руями.

Кію-Кіянґ, коли дивити ся на него з корабля, представляє ся хороше, але коли єму придивити ся з близька, то оно таке нужденне хіньске місто як і многі инші. Зараз на причалї продають похатники просте порцелянове начинє. Та й на березї порозкладані на земли всїлякі товари. Хто би то гадав, що тут можна би купити такі „дорогоцїнні“ річи як приміром олійодруки представляючі колишнього францускoго цїсаря Наполеона III., італіяньского короля Віктора Емануїла і т. п. Як і коли тоті образи завандрували в сї сторони, Господь знає, але мабуть ще дуже давно, бо представлені на них монархи виглядають ще молоді.

Двома деревляними брамами, котрих дашки поросли мохом, входить ся до міста. В Кію-Кіянзі есть взагалї лиш одна однїсенька улиця, що іде рівнобіжно до ріки. Она вузка як би яка улиця в Кантонї, лиш нема тут пишних склепів. Але й тут робітня коло робітнї, а в кождій дуже пильно працюють. Кулї двигають якісь тягари і роблять собі місце накликуючи голосно, щоби їм уступати ся з дороги. Переносять також когось в носилках. Хати і улицї повні бруду і сьмітя. Жебраки в лахманах волочать ся, а **прокажені** сувають ся по бруку і витягають свої сухі руки по милостиню. Садівники зносять свої коші з овочами і побренькують грішми понасилюваними на шнурок. Треба би знати, що хіньскі мідяні гроші, звані „сапекі“ мають по серединї велику чотигранну дірку до насилюваня. Коло кузнї жде коник, щоби его підковали. А серед того хіньского житя на улици поступають дві францускі монахинї, милосерднї сестри у величезних білих чипцях, котрого вистаючі мов крила кільцї з боків кивають ся за кождим кроком... Вертаємо назад до ріки попри місийний будинок.

(Дальше буде).

Мачуґа впав на камінь і дістав потрясеня мозку, а аґент поліцийний сильно покалічив ся. В хвили вибуху бензини був на місци катастрофи п. Станислав Клеменсевич, слухач академії експортової у Відни. Того кусні розірваного самоїзда так страшно покалічили, що стан его есть дуже грізний.

— Ізза втечі Січиньского. В станиславівскім суді карнім розпочала ся вчера карна розправа против дозорців карного заведеня підозріних о то, що помогли Мирославови Січиньскому, убийникови бл. п. намістника ґр. Андрея Потоцкого, втечи з вязниці.

Розправу ведуть: предсідатель віцепрезидент Боґдан, Криницкий і вотанти радники Шнайдер, Шидловский і Кульчицкий. Обжаловує прокуратор др. Ганінчак, протоколує др. Гіршгорн. Обжаловані з вимкою Івана Нуди відповідають з вільної стопи, тому прийшли на розправу в мундурах дозорців. Нуда, в цивільнім одіню, прийшов в товаристві дозорця. На лаві адвокатів сидять: др. Лев Бачиньский, оборонець Маляжа і Тарнавского, др. Зайнфельд, оборонець Нуди і др. Юркевич, оборонець решти обжалованих. По відобраню від обжалованих ґенералій, відчитав протоколянт др. Гіршгорн довжезний, на 28 сторонах літоґрафованого письма списаний акт обжалованя, котрий подаємо в низу в скороченю.

До розправи покликано 53 сьвідків, а між ними директора карного заведеня в Станиславові п. Кялявса, інспектора сього заведеня п. Дзюбіньского, 12 жовнярів, що критичної ночи мали службу, а прочі сьвідки то дозорці вязничі.

Акт обжалованя звучить: Прокуратория державна обжаловує:

1) Івана Нуду, літ 44, жонатого, батька 1 дитини, родженого в Уневі, пов. Перемышляни, рим.-кат.

2) Ізидора Тарнавского, літ 56, жонатого, батька 3 дітий, родж. у Львові, гр.-кат.

3) Кароля Маляжа, літ 60, жонатого, батька 4 дітий, родженого в Солотвині, рим.-кат.

4) Антона Цеслікова, літ 66, батька 1 дитини, родженого в Вишнівчику, пов. Підгайці, рим.-кат.

5. Гната Котюшка, літ 44, жонатого, родженого в Шульганівці (пов. Борщів), рим.-кат., за то, що в підступний спосіб улекшили утечу Мирославови Січиньскому в ночи з 9 на 10 падолиста 1911 року.

А надто 1) Івана Нуду і 2) шлюсаря Мечислава Шуровского, літ 25, родом з Королівки, рим.-кат., що оба в році 1911 в днях близше неозначених, з окрема і на спілку вкрали на шкоду заряду карного заведеня движимости на квоту висше 50 корон, чим допустив ся Іван Нуда злочину з §§ 174 IIa, 176 IIb з. к., підпадає карі з § 218 з. к. при приміненю § 34 з. к., а Шуровский допустив ся злочину з §§ 171, 174 IIa, 176 IIb з. к. і підлягає карі з § 178.

В мотивах до акту обжалованя сказано: Мирослава Січиньского засуджено за злочин убитя ґр. Андрея Потоцкого на 20 літ вязниці, переведено дня 29 липня 1909 року до Станиславова, де він в тутешнім заведеню карнім мав відбути приписану кару. Тут уміщено его в келії ч. 205 в другім крилі другого поверха разом з другим вязнем Василем Хоминим, що відсиджував там кару 18 літної вязниці. Всї вязні знали его як чоловіка між ними найінтеліґентнійшого і знали, за що він відсиджує кару.

Дня 9 падолиста 1911 р. працював Січиньский як звичайно в столярни під надзором Людвика Чапского. Звідси пішов вечером до келії, де его видів дозорець Зубрин, що робив на тім коритари службу від години 6·45 до години 8·45 вечером. Співвязень Хомин рішучо каже, що в тім часї Січиньский ще був в келії, а до тої години, як каже Зубрин, двері і замки були позамикані. Ключі до всїх казень і брам були після звичаю зложені того дня в інспекцийній комнаті в незамкненій шафі під дозором команданта нічної варти. Дозорець Ян Стипа, що по критичній ночи, о годині 6-ій рано обнимав службу ключника II. крила, забрав всї ключі від казень того крила, пішов на коритар, отворив казню ч. 205, аби випустити Хомина до винесеня „кібля“. Двері були добре замкнені на два спусти і свиріть був заложений. Вигляд постелї Січиньского вказував, що він спить, тому Стипа его не будив, бо і так не було ще шестої години. Хомин тимчасом впорав ся з „кіблем“ і Стипа пустив его знов до келії і келію замкнув. О годині 6·30 рано вязень Гнат Барбазяк, замітаючи сутерени, побачив там шафлик, а в нім вязничні сподні і дві камізельки. Про найдене сеї „згуби“ доніс дозорцеви Войтіхови Баволови. Дозорець зложив сї річи в інсп. комнаті. О годині 7-ій рано отворив Стипа другий раз двері келії ч. 205, аби забрати і Січиньского і Хомина до столярского варстату. Та якже здивував ся, коли побачив, що Січиньского в келії нема. На его алярм заряджено сейчас ґрунтовне перешуканє цілого закладу кари і ствержено, що Січиньского в закладі кари цілком нема. Найдено лише решту одіжи в казни. При судовій ревізиї ствержено, що замок казні є неушкоджений, двері і крати ненарушені, отже хтось третий отворив двері з вні, бо з вні лише можна отворити двері. Того дня від години 8·45 вечером до год. 10·45 повнив службу на II. коритари дозорець, обжалований Цесліков на переміну з Зубриним. Перехід з II. коритар до сутерен є легкий і незамітний бо в сутеренах нема служби, осьвітлених сходів ніхто не стереже, а від казні ч. 205 до сходів до сутерен є всего 5 кроків. Міг отже Мирослав зійти сюди спокійно і тут перебрати ся. Вийшовши перебраний з сутерен мусів перейти Січиньский через головну крату (ократована ерша брама, стережена дозорцями) і коло інспекцийної комнати, в котрій був командант нічної варти, а був ним Кароль Маляж. Резерву сеї варти мав Ян Нуда і Ізидор Тарнавский. Нуда мав сидіти при „краті“ від години 7 до 12 в ночи, з перервою від $8^1/_3$ до $9^1/_2$, бо в сім часї мав оглянути з Тарнавским стрих і сутерени.

Через цілий той час перерви мав стояти при краті Кароль Маляржк. Зі згляду на то, що всї бічні двері були рішучо позамикані, Січиньский мусів переходити через головну крату. Перейшовши першу крату, мусїв Січиньский перейти через подвіре, а відси до т. зв. партерового забудованя, де на кінци довгого коритаря коло замкненої кратованої брами стоїть войскова патруля і перепускає лише дозорців. Через подвіре, а відси через мур, не міг Січиньский перейти, бо мур дуже высокий, а варта войскова густо уставлена, була би его зловила. Впрочім анї на мурі не найдено ніяких слідів, анї патрольоючі жовнярі нічого тої ночи не бачили. Лишаєсь отже одна евентуальність, що Січиньский перейшов через другу крату, а відси коритарем до послідної брами, де до 10 години стоїть дозорець, а по 10-ій пускає лиш того, хто задзвонить. Се називає ся портиєрка. При сїй портиєрці робив службу критичної ночи Котюшко, а при другій середній краті жовнір 58 п. п. Розенкранц. Розенкранц в слідстві зізнав, що коротко перед годиною 10 в ночи зажадав отвореня крати молодий мущина, бльондин, в одіню дозорця. Жовнір отворив крату, але сей дозорець вже більше не вернув. Василь Хомин, який пив від Січиньского вино (судово ствержено, що се вино мало 12·45 процент алькоголю без ніяких усипляючих домішок) розказує, що коло години 9 вечером хтось отворив двері, викликав Січиньского на коритар, а відтак двері замкнув. Вязень з сусідної келії Петро Косик, як говорить акт обжалованя, чув шепіт того чоловіка, що вивів на коритар Січиньского і каже, що ним був дозорець Тарнавский. Першу крату мав отворити Ян Нуда, другу, як звістно, отворив для дозорця вояк Розенкранц, а через третю браму, де був Котюшко, перейшов спокійно, Котюшко бодай не видів, аби хто переходив.

Дальше сказано в акті обжалованя, що у Нуди найдено поквітованє Січиньского на гроші, які хтось передав для него Нудою. Нуда вручив у Січиньского 500 К дня 25 марта після записок найдених у Нуди, а за то Січиньский мав свобідно порозумівати ся зі своїми освобожателями. Нуду обтяжає его жінка, яка зізнала, що він в перш її половині падолиста забрав з хати свою блюзку і сподні. Є отже підозріне, що се було призначене для Січиньского. Надто найдено у него гиблї, скіри, долота, які мають бути власностию карного заведеня, отже Нуда сї річи собі присвоїв. Крім того акт обжалованя обвинувачує его, що на спілку з Журовским, шлюсарем, який в 1910 і 1911 р. відсиджував в Станиславові кару, вкрав 3 пари черевиків. За сю крадіж, як спільник, відповідає тепер перед судом і Журовский.

Телеграми.

Константинополь 17 лютого. „Танін“ оголошує зміст мемориялу, котрий Кіяміл-паша дня 20. грудня м. р. перед розвязанем палати послів вислав до султана. В мемориялі тім звертає Кіяміл увагу султана на шкідливий вплив молодотурецкого комітету, вказує на хибну політику комітету і виказує переконане, що найбільше довіре повинна мати Туреччина до Анґлії і Франциї. Абдул Гамід видів щастє краю в союзі з Росиєю тимчасом Туреччина позістала ізольована і в виду політи Росиї і Австриї був би мало що не згинув. Туреччину виратувало проголошене конституциї. „Танін“ полемізує з тим мемориялом і думає, що опозицийна праса ужила оголошеня того материялу за маневр виборчий.

Вашінґтон 17 лютого. Уряд войсковий приказав арештувати поручника Фільда з Ель Пазо, котрий з відділом вояків впав до Мехіка.

Берлин 17 лютого. Цісар Вільгельм від'їхав сеї ночи до Кіль.

Петербург 17 лютого. Цар надав членам дружини чорногорского короля відзначеня, між иншими міністер справ заграничних Ґреґоріч одержав ордер Анни I. кляси.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

Роман Сірецкий і Сп.

головні аґенти

компанії Canadian Pacific Railway та Північно-німецкого Льойда Сіріar

Позір Буковинці!

Позір Галичане!

Хто хоче їхати до

Канади Америки, Арґентини і т. д. дешево, добре та без пересїданя скорими, почтовими пароходами на Антверпен, Брему, Гамбурґ, Ротердам і т. д.; хто хоче без клопоту заїхати на місце

Америки, Канади, Арґентини і т. д. з Бреми просто без пересїданя, славними цїсарскими кораблями „KAISER-SCHIFFE“ добре, вигідно та дешево

най пише по поясненя до подорожі та най посилає завдатки на шифкарту

до одинокої рускої аґенції Бюра подорожи „Сьвіт“ Романа Сірецкого і Спілки Чернівцї, ул. Кохановского ч. 1.

або

до Ґенеральної Аґенції Північно-німецкого Льойда, Львів, ул. Городецка ч. 93.

Поручаємо П. Т. Кружкам рільничим і шинкарям фірму

М. Зарваніцер
склад ВИН в Калуши,

котра достарчає найлїпших і природних вин, почавши від 50 літрів в бочівках, а іменно

1) біле або червоне — — по 75 сот. — —
2) біле вино десерове — — по 90 до 1 Кор.
3) червоне вино десерове Bluttrott — по 90 до 1 Кор.
4) вино токайске („церковне“) — по 1 К і більше.
5) Ia сливовиця 75 прц. — — по 1·80

Містове Бюро зелїзниць державних

у Львові, пасаж Гавсмана 9

продає білєти на всї зелїзницї в краю і за границею.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.